

Hagbart och Signild : en forntida kärlekssaga /

Östergren, David H.,

81 A Br.

National Library
of Sweden

ÖSTERGREN, D. H.

Tit. In.
(Bv)
6

HÄGBART och SIGMILD

Norrköping
1911

ÖSTERGREN. D. H.

HAGBART OCH SIGNILD

EN FORNTIDA KÄRLEKSSAGA

BERÄTTAD

I SJU SÅNGER MED PROLOG OCH EPILOG

AF

ÖSTEN

NORRKÖPING
NORRKÖPINGS TIDNINGARS AKTIEBOLAGS TRYCKERI
1911

HAGBART OCH SIGNILD

EN FORNTIDA KÄRLEKSSAGA

BERÄTTAD

I SJU SÅNGER MED PROLOG OCH EPILOG

AF

ÖSTEN = *D. H. Östergren*

NORRKÖPING
NORRKÖPINGS TIDNINGARS AKTIEBOLAGS TRYCKERI
1911

HAGBART OCH SIGNIFD

EN FÖRNTIDA KARLSAGA

AV SAMUEL RYDQVIST

ÖSTEN

Företal.

Det är Sveriges ungdom jag beder, att få tillägna denna af mig versifierade fornnordiska saga. Stoffet till densamma är hämtadt i Georg Starbäcks "Berättelser ur Svenska historien", första delen, där den finnes skildrad i några breda, föga detaljerade drag. Vidare beder jag att man ej med kritikens skarpa stål nagelfar allt för hårdt detta mitt försök som sagoberättare, väl vetandes, att mitt språk röjer många och stora brister. Må man hafva öfverseende med min bristande förmåga och välvilligt beakta den goda viljan. Jag är en enkel arbetsman, en hyddans ringe son, hvars stolthet det dock är, att veta sig äga till fosterland det kära gamla Sverige med sina sagominnen.

Jag har försökt berätta denna halft förgättna gamla fornnordiska kärlekssaga, med hopp om, att den möjligen skulle intressera vår tids ungdom, enär den skildrar något af våra förfäders, de gamle nordbors sinnelag, lefnadssätt och moraliska begrepp. De gamla sagorna, berättade från far till son, de gamla folkvisorna, sjungna generation efter generation, samlade af de gamle Isländarne, äro tillika med de få i vårt land återstående fornminnesmärkena och fornfynden, snart sagt de enda källor, hvarur vi kunnat hämta upplysning om vårt gamla Svithiods forntid. Våra förfäder voro barn af sin tid, i mångt och mycket af en rå och karg natur, men ägde därjämte många framstående dygder, hvari hoppas jag vi ej vilja stå dem efter, synnerligen i den ädla dygden kärleken till det gemensamma fosterlandet, vårt gamla Sverige.

Norrköping den 26 juli 1911.

Berättaren.

HAGBART OCH SIGNILD

En bard guldsträngade harpan slog,
allt under stjärnklar natt.
Mitt sinne mäktigt den sången tog
där lyssnande jag satt.

Han sjöng om bragder, om mannatro,
sjöng om en blodig tid,
om Wallhalls salar, om bondens bo —
så härligt det klang därvid!

Jag kan ej ge den som jag den tog —
högre den sången var
God vilja har jag och kärlek nog,
men hans kraft jag icke har.

Men vill du höra den höga sång,
allt under stjärnklar natt —
Gif hägn åt helga minnens gång,
gif frid åt din bästa skatt.

C. Georg Starbäck.

Prolog.

I Svithiods fjällbegrönda land,
 Där forntids bragd står ristad in i hällen
 Vid älfvens skogbevuxna strand.
 Belyst af stjärnors glans i sena kvällen
 Samt norrskensflammans ljus
 I vinternatt, vid forsens dofva brus
 Och nordanvindens trolska sus.
 I detta, sägnernas och sångens land,
 Bland forntidslämningar i ättehögars grus,
 Där hafvets vågor skölja klippig strand
 Och fagra dälдер le i sommarljus.

Där skymtar utur seklers natt
 I sagans dunkla lundar,
 Från tid då Urd vid brunnen satt
 Vid väf som ätters öde grundar.
 Mång' skuggestalt af hjältesläkt,
 Om hvars bragder ryktet sträckt
 Sig fram, i nutids morgonväkt.
 Hur som de drogo djärft i härnads tåg,
 När vårstorm vinterns isar bräckt,
 Hän öfver Österhafvets våg
 I söderlanden bäfvan och beundran väckt.

Minnet af de hjältar, hvilka gäfvo Svithiod namn,
 Hvilas nu se'n sekler uti häfdens famn,
 Men deras bragders glans, om ock med dämpadt återsken
 Skimrar än kring mossbelupen bautasten
 Många, dessa hjältefäder sågos dygder bära,
 Som höljt dem och Svithiod med oförgätlig ära.

Ur forntids skymning flammar minnets bloss,
Till sagans lund det lyser oss.
Där bland skuggorna ses vandra
Hagbart och Signild vid sidan af hvarandra.
Må vi deras lyckas korta dag beklaga,
Skön den var, ehuru sorgen göms i deras saga,
Stränga nornor väfde deras öden.
I unga! som af varma känslor glöden,
Lyssnen här till enkla sången
Om trogen kärlek i en tid förgången.

Första sången.

I dimmig morgongryning
 Öfver fjärden vågen svallar
 Med långsam dyning
 Hän mot strandens klippevallar.

I solens ljus, som bröt
 Genom gråa töcknet fram,
 Ett bemannadt drakskepp sköt
 Framåt med sin gyllne stam.

In i vik, af vågor skuren,
 Styrd med kraftig hand,
 Af svallande bölja buren,
 Draken gled mot land.

Där nyss allt var så stilla
 När vid solens bud,
 Brast sönder töcknets villa,
 Sågs män i vapenskrud.

Rasslande hörs vapen klirra
 Där kämpar tågade i land,
 Och rösters sorl förirra
 Sig bland alarna på strand.

* *
 *

Knappast dock de bålde kämpar alla
 Hunnit sig församla uppå strand,
 Förr än stridslur höres skalla
 Dem till mötes längre in i land.

Emellan strandens träd de kunde skönja
 På en höjd en reslig kämpe god,
 Solen sken på sköld och brynja,
 Där med svärd i hand han stod.

”Hvem af eder råder, sägen mig?
För skepp och manskap där!
Spörjer han från höjdens stig:
Som landat invid dessa skär.”

”Kung Siwar råder här vid denna kust,
Jag är Eigil, Siwars äldste son,
Kommen j att pröfva med oss en dust,
Äger här jag bröder tvänne och män ej långt ifrån.”

Till svar från strand hörs stridslur gäll,
Ännu en stridssignal där ljud,
Då hög en man steg upp på klippans häll,
Höjande sin hand och tystnad bjöd:

”Jag från Norge är, där min fader råder!
Nämnas Hagbart, äldst af bröder trenne,
Ej du må tro att feghet låder
Vid oss norrmän, fruktan vi ej känne.

Vi djärfts att landa här vid denna nejd,
Välän! må vi då pröfva svärden
När du så stolt oss bjuder fejd,
Få se, hvem rosar mest den färden.”

* *
*

På nordmannavis de nu mötte hvarann
Med härskri och bullrande sköldelarm,
Hvar kämpe af stridslust brann,
Af mod, under brynjan häfdes hans barm.

Het blef den blodiga dusten,
Kom blodet hos Svear och norrmän att sjuda,
Och hän öfver klippiga kusten
Svärdsklang och stridslurar ljuda.

I solljuset svärden flamma likt lågor
När kämpar mötas med vapenbrak,
Där fram går vilda stridens vågor,
Gäster man väntar i Vallhalls gemak.

Solen långt dock ej på fästet skridit
 Förrän striden ändad var,
 Af Eigils män, som tappert stridit,
 Funnos nu blott hälften kvar.

När Hagbart såg hur sig striden vände
 Han tecken gaf, lät fredslur ljuda,
 Ett spjut med fredssköld han i marken rände
 Och gick att Svear freden bjuda.

Så säger sagan, slöts nu denna dag,
 De kungasöner sex ses vänskapsbandet knyta,
 Ingingo samfäldt fosterbrödralag
 Och med hvarandra vänskapslöften byta.

Öfver fallne kämpar restes vård,
 Eigil bjöd sen norrmän alla
 Till gästning i kung Siwars gård.
 Där nyss var strid, nu glädjelurar skalla.

Andra sången.

Gästfrihet! du ädlaste af dygder,
 Som i tider ännu lefva kvar
 I nordanlandens bygder,
 Från hedenhös, från fädrens da'r.
 Spiran förde, i kung Siwars sal,
 Där i en brokig mängd
 Gäster samlats uti hundratal
 Från när och fjärran ängd.

På pelare i sal'n, af hylsors järn uppburna,
 Facklor hängde, spridande sin röda glans
 Till mörka sparrar utur eken skurna,
 På vapen och på sköldars krans.
 Där kring väggar i skimrande prakt
 I strålände glans de vittnade om
 Nordiska lynnet, nordmännens makt,
 Deras trygghet och värn då faran kom.

I högsätet gamle kung Siwar satt,
 Vid sidan hans dotter skön Signild.
 Den väna mön log mot sin fader så gladt,
 Var han, af vintern en bild,
 Hon liknade leende vår
 Där hon satt, i dräkt utaf sindal och pell
 Med pannsmycke slutet kring. gyllene hår,
 Kredensande hornen i gästbudskväll.

Vid kung Siwars andra sida
 Ädle Hagbart satt å björnens fäll,
 Hans ögon blicka kring så vida,
 Lik t örnens uppå klippans häll.
 Hög och rak som i skogen furen
 Stod han från sätet opp,
 Höjde guldbeslagna hornet, taget utaf uren,
 Ett sakta sorl igenom salen lopp.

”Jag dig dricker till, kung Siwar!
 Må goda nornor dig beskära
 Långe råda än bland Svear.
 Hornet här jag tömmer till din ära.”
 Så Hagbart talte, hornet tömde,
 Under det han Signild varma blickar sände.
 Föga då de unga drömde
 Om sitt öde, som blott nornor kände.

Nu sig reste gamle drotten,
 Vördnadsbjudande att skåda:
 ”Ädle norrman, här i botten
 Tömmar jag mitt horn. Må gudar råda!
 För mig och rike, men minnens Norges män,
 Vid Oden, Thor och Frej!
 Jag ville ständigt vara eder vän.”
 Så talte gamle kungen, bättre någon talte ej.

Sorl af bifall ljud vid kungens tal,
 Tvemänning dracks med gäst från Norges land,
 Högt glädjen steg i Siwars sal
 Vid flammande facklors brand.
 Och fager blåögd mö där träder,
 Att brädda hornen gång på gång.
 Vid harpans toner skalden kväder
 Om bardalek och bragder mång’.

Vid hornen med fragande mjöd
 Drömdes om färd öfver skummande våg,
 Af stridslust vikingablodet sjöd,
 När nämndt blef om kommande härnadståg.
 Gingo bräddfyllda hornen laget kring
 Bland kämpar å bänkarnas fäll,
 Ej tystnade sorlet i människens ring,
 För'n morgon grydde vid hanegäll.

Tredje sången.

Skön är augustikvällen
 Här i nordens land,
 När öfver fjärd och strand
 Månen breder sin silfverglans.

När öfver dagstänkt kulle
 Af blomster kransad,
 Lik elfvedans af elfvor dansad,
 Trolska, töckenbilder sväfva.

Och ned från fästet strålar
 Milda stjärnors ljus,
 Vindens sakta sus
 Dallrar uti lind och ekars kronor.

* *

*

I lund af ekar dunkelgröna,
 Gingo sida invid sida
 I augustikvällen blida,
 Hagbart och Signild i ljuflig dröm.

Där drömde de uti sin ungdoms vår
 Om kärlek anad men ej sagd,
 Af Fröja uti deras hjärtan lagd.
 Leende måne, en syn ej skönare du skådat!

Hagbart manligt skön, en Balders vederlike,
 Under hjälmen fladdra lockars gull,
 Signild ljus och skär så oskuldsfull,
 Hos sig all kvinnlighets behag förenar.

Så sågos de i stilla kvällen vandra
 Under varmt förtroligt kärlekstal,
 I ekars löfbeprydda sal
 Och evig tro de svuro där hvarandra.

Hjärta invid hjärta, till hvarandra slutna
 Sin lyckas dröm de drömde,
 Rosig kärleks nektar tömde
 Vid vindars sus och böljors sång.

Fjärde sången.

Svek — brodersvek, att nödgas nämna detta ord,
 Det svartaste af allt svart på denna jord,
 Som kan tänkas eller anas,
 Därvid för oss frammanas.
 Svek, giftigt ogräs likt, som ondskan gödslat,
 Ofta lyckans sådd förkväfdt och ödslat.
 Hvi? hämtades väl du! af onda makter
 Upp, ur dina dolda afgrundsschakter.

Att onda makter ondt ingifva
 Och leda völvor mänskors barn omgifva,
 Det spordes nu hos Siwars söner,
 Där ondt inflytande ej motstånd röner.
 Afunds bittra låga dem i hjärtat tärer
 Och inom sig de hatet närer,
 Hos dem så usel känsla glöder
 Till Hagbart och hans tvänne bröder.

I deras sinnen grodde skam af lidet nederlag,
 Därtill de norske kungasöners ädla sinnelag,
 Ty sådant kan ej lömska sinnen tåla,
 Det svartare tycks deras egen skugga måla.
 Trots att de på solljus dag
 Med dessa bröder ingått fosterbrödralag,
 I sin neslighet de ej betänka,
 Att gehör åt svarta ränker skänka.

Bland norrmän så beslutet var,
 Att Hagbart dröja skulle några da'r
 Hos Siwar uti konungsgården,
 Medan bröder hans tog värden
 Om skepp och utaf folket hälften
 Och draga sina färde genom skogen öfver fälten
 Till den längre bort belägna strand,
 Att rusta ut för färden hem till Norges land.

Det var då så svart ett dåd bedrefs,
 Som någonsin i häfden skrefs.
 Siwars söner så sina mörka rådslag höllo,
 Att lömskt och fegt de Hagbarts bröder öfverfölla,
 Försätligt de och deras männer höggos ned
 Vid kvällsols brand å ljungevuxen hed.
 Öfver slikt dock hämnden vakar
 Och straffande sitt svärd han skakar.

Hagbart med sin kämpaskara icke hvilat,
 Fort till hämnd han ilar.
 Högt skriar korpen dödens förebåd,
 Ty döden endast sona kan så gräsligt dåd
 Och döden den omutlige, nidingarna hann,
 De af Hagbarts svärd sin bane fann.
 Blef så brodersveket hämnadt,
 Sin egen lycka Hagbart dock i Svithiod lämnat.

Femte sången.

Siwar, gamle kungen,
 Ej sina söner glömde,
 Djupt han sorgen kände,
 Hårt han Hagbart dömde.

Sönerna han ville hämna,
 Ville så för egen del
 All skuld på Hagbart kasta,
 Blind för egna söners fel.

Så hatet Hagbart skiljer
 Från sin väna brud.
 I lifvet ljus och skuggor växla,
 Hårdt tynger ödets bud.

* *
 *

I Norges land
 I kungaborgen
 Ädle Hagbart gick,
 I hjärtat bodde sorgen.

Hans sinne gladdes ej
 Vid munter vapenlek
 Och sköldars klang,
 Ej fager strängalek.

Hans tanke ilar
 Till Svithiods land,
 Till ängder gröna
 Vid solljus strand.

Han sorgsen blicken sänder
 Öfver mörkblå våg,
 Trogen mö där väntar,
 Dit står hans häg.

En dag då morgonsol'n
 Sitt skimmer kastar,
 Hagbart genom borgens salar
 Till sin moder hastar.

"I natt o moder kär!
 Jag haft en dröm",
 Så han till henne talar:
 "Hör nu och döm.

Jag mig tycktes vara
 Uti en grönan lund
 Iklädd min brynja tung,
 Då — i samma stund

Uppå min arm
 En ros så fager,
 Rann upp, lysande röd
 I solens klara dager.

Liten fågel på grönan kvist
 I blomsterlunden satt,
 Sjöng för min fagra ros
 Så skönt och gladt."

När så sin dröm han täljer
 Af modern hörd,
 Hennes ögon af tårar fuktas,
 Hon talar till honom rörd:

"I din dröm sig sorgen gömmer,
 Mig anar den innebär,
 Din kärlek till Signild vållar
 Det ditt lif i fara är."

Hagbart log, han drömmen
 Tog sig ej när,
 Hans hela längtan var,
 Att råka mön så kär.

En plan han gjorde upp,
 Den han ville följa,
 Att låta håret växa,
 Sig i kvinnokläder dölja.

Och lät han det så ske,
 Se'n öfver våg för vindars fläkt
 Styrer han till Svithiods land,
 Klädd i en sköldmö's dräkt.

Sjätte sången.

Rustad i en sköldmö's dräkt
 Hagbart till Siwars gård anlände,
 Till tärnors sal gick han direkt
 Och tycktes där som ingen honom kände.

Djårft han blickar sig omkring,
 Hans ögon blixtrade af mod,
 När i de många tärnors ring
 Han såg hvar Signhild stod.

Till försiktighet ej böjd
 Han träder fram i deras skara,
 Af sin fader sänd, att lära kvinnoslöjd
 Dem säger han sig vara.

Sköldmön stor förundran väckte,
 Föga kvinnlig tycktes dem hon var.
 Hennes stora hand två af deras täckte,
 De grofva fingrar ärr och mankar bar.

Hur skulle sådant sig förlika?
 Med att föra nål och tråd
 Och det mjuka silkestyget vika
 I jämn och sirlig våd.

Djårft svarar Hagbart dock därvid:
 "Van är sköldmän föra spjut och svärd,
 Att kämpa uti blodig strid
 Och öfver stenig stig går ofta hennes färd.

Därför vid nål'n jag ovan är,
 Men sådant dock väl hjälpas kan,
 Vid undervisning jag nog lär,
 Att sömma flinkt som någon ann'."

Så skulle han då börja sömma,
 Men syntes ej till lärdom snar,
 Ibland han satt och tycktes drömma,
 Mest såg hans ögon dit där Signild var.

Med försåt i blick, en tärna dock
 På honom fäst ett vaksamt öga,
 Där tankspridd uti tärnors flock
 Han satt, om sömnaden bekymrad föga.

Hon anar snart hvem sköldmön är,
 Hon bud därom vill kungen lämna,
 Att Hagbart skymfar dottern kär,
 Hur kungen nu kan sina söner hämna.

Hon först dock i sin listighet
 Hagbarts svärd och brynja undanbragt,
 För att med större säkerhet
 Man honom skulle få uti sin makt.

* *
 *

I purpur skimra berg och dalar
 Till afton dagen led,
 Ned i vesterns salar
 Solen dunkelt blodröd skred.

Natten mörk sin skugga breder
 Öfver kungagårdens tinnar ned,
 Då Hagbart tyst i gång som leder
 Till Signilds jungfrubur så sakta skred.

Där i hvarandras armar slutna,
 Glömde de all världens sorg och ve,
 Sorgsna minnet utaf dagar flutna,
 Allt, i sin kärlek glömde de.

Lik härlig vår som knoppas
 De mot sin framtid se,
 I sina unga hjärtan hoppas,
 Att ur molnen lyckans sol skall le.

I stilla natt som skred
 Glömmande allt hat och svek,
 De förnyade sin kärleks trohetsed,
 På vingar tiden flög vid kärlekssmek.

Ur sällhetsdrömmen plötsligt de uppväcktes
 Af larm och vapenslammers ljud,
 Signild bäfvade och djupt förskräcktes,
 Hagbart nu saknade sin vapenskrud.

Men ej, man skulle finna honom oberedd
 Om ock utan vapenskrud.
 Kom fienden med vapen väl försedd,
 Han ville modigt kämpa för sin brud.

* *
 *

Bommad dörr bröts upp
 Och in där stormar se'n
 Kungen med en väpnad trupp
 Vid ljus af facklors sken.

Hagbart, i sin vrede stolt att se,
 Grep en man och lyfte honom upp,
 Med jättekraft se'n honom slungade
 Midt in i männens grupp.

Blef nu där en väldig vapenlek.
 Fastän ensam, obeväpnad, Hagbart stred
 En ojämn kamp, dock undan han ej vek,
 Man för man af honom slogos ned.

Till slut, af hugg och blodbegjuten
 Han mattades, den sjönk hans hand
 Och blef han mellan sköldar innesluten,
 Med grofva tåg man honom band.

Dock än han vill på krafter lita,
 Sina muskler spänner han i hast,
 Kämpen söker grofva tågen slita
 Och i ett nu de sönder brast.

Goda råd nu voro dyra
 För kungen och hans män,
 Hur kunna denna jätte styra?
 Mer manspillan skulle blifva än.

I hopen då den falska tärnan står,
 Hon hviskar uti kungens öra:
 "Tag ett strå utaf skön Signilds hår,
 Det om hans armar binda ni bör göra."

Man gjorde då som tärnan sagt,
 Om Hagbarts armar där han stod,
 Af Signilds gyll'ne hår ett strå blef bragt,
 I Signilds ögon skimrar tårars flod.

Är det sagt, att ädle Hagbart nu
 Af kärlek till kungadottern god,
 Ej nändes slita det itu,
 Med gyll'ne strået bunden, lugn han stod.

Kung Siwar i sin vrede blind
 På hämnd nu tänker blott,
 Han tårarna ej ser, ej Signilds bleka kind,
 Att hängas skulle blifva Hagbarts lott.

* *
 *

Vid österns rand gick solen upp
 När fångslad Hagbart fördes ut,
 Till ekars lund af männens trupp,
 Väpnade med svärd och spjut.

Af hämnd hans dom blef fälld,
 Ädle kungasonen nu man gick att lifvet rövfa.
 När så han såg sig inför döden ställd,
 Han vill sin Signilds trohet prövfa.

"Häng först upp min mantel röd!
 Ljöd till männen nu hans tal:
 Att jag må se hur jag ser ut som död,
 Innan jag hädan far, att gästa gudars sal."

Manteln hissad blef vid galgens arm
 Och vida kring man såg densamma,
 Plötsligt hördes ifrån kungagården gny och larm,
 Öfver dess tinnar röda lågor flamma

Vid denna syn sjöd Hagbarts blod i varma vågor,
 "Nu! han ropar: bestiga vill jag kalla hästen,
 Att följa min brud, där i sprakande lågor
 Hon ilar till Fröjas sal, till bröllopfesten.

Sent skall en kärlek och trohet som vår!
 Man i nordanlanden förglömma,
 Hej! lustigt färden till Folkvang går,
 I Fröjas gyll'ne salar hornen att tömma."

* *
 *

Ödets dom fullbordats
 Signilds lycka jordats.
 Af faders hårda sinne
 Dömd till smärta,
 Blef krossadt hennes hjärta.

Sin Hagbart trogen,
 Att honom följa redobogen
 Hon lät sitt unga lif,
 Det säg's för egen hand,
 I jungfrubur vid lågors brand.

En fager vårdag lik
 På solglans rik
 Den var dock deras korta kärleksdröm,
 Drömd under ekars hvalf en gång.
 Vid sus i säf och böljors sång.

* *
 *

Nutid — bryt ej stafven
 Öfver forntids mö som sökte grafven,
 Strö däröfver försonande blomster.
 Visst var forntiden mörk och grå,
 Men ägde nog solsken också.

Sjunde sången.

Solen sjönk med sken så matt,
Efter dag så följer natt.
Vid grafhög uti ekträdsdungen
Stod Siwar, gamle kungen,
Nu veknadt var hans hjärta,
Han kände ångerns smärta.
Den onda säd hans söner sått
Han, nu uppskära fått,
Den öfverilna hämnd han tagit
Honom själf nu slagit.
Nu, fastän försent han fann,
Hvad Hagbart och Signild varit för hvarann,
Hur hans ålderdom de kunnat smycka
Med glädje af sin kärleks lycka.
Hvad glädje nu, att minnas bragders tal?
När till gästning sorgen kommit i hans sal.
Hvartill nu all hans makt?
Hans vapenmän och kungaprakt.
Nu stod ensam han i natten kvar
Vid graf där all hans glädje jordad var.
Så, berättar forntidssagan,
Ljöd i molnhöljd natt kung Siwars klagan.

Epilog.

Så täljes sagan, i vinterkväll
 Vid långvedsbrasans sken,
 I mången nordbos trefna tjäll,
 Om tider, svunna, längesen.

Från Svithiods fordna da'r
 Ej finnes gömda skrifter
 Sägner, minnet dock bevaradt har
 Om förfädernas bedrifter.
 Och mossbelupen runesten
 Vid björkbekransad insjös strand,
 Rest i tider längese'n
 Åt bragdrik fader, utaf sonens hand.

Täljer nu för oss om denna ätt
 Som fordom här har älskat, lidit;
 Med svärd i hand mot ovän träd
 Och för sin kära frihet stridit.
 För frihet ofta lifvet gaf,
 Älskande sitt land och torfvan där
 De skådat dagens ljus och fingo kanske graf
 Vid strand, i fosterjord så kär.

Säg yngling! älskar du ditt land?
 För dess minnen öppna då ditt hjärtas dörr.
 Vårt gamla Svithiod med sin skogbevuxna strand
 Är värdt att älskas nu som förr.
 Det är vårt arf, det vi bör värda
 Detta gamla, minnesrika sagoland
 Där fjällen stå, sen sekler oberörda,
 Med hjässan snöbetäckt i midnattssolens brand.

Index

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

PRIS: 50 ÖRE

